

несгодно. Ты помена страсть преминала; увы! младостъта никога не прецавтява; азъ поне не знаѣхъ още що е насыта.

Египтянинътъ са пакъ усмихнѣ, но толкози студено и извително щото Клодій, толкози малко фанатикъ, осѣти значеніето. Но Арбакъ не рече нищо на възкличаніето на Главка, а подиръ малко задоволи са да му каже съ по пріятенъ гласъ.

— Но, най подиръ, не е и безпѣтно ако са предавате на наслажденіята докато щастіето са усмихва. Триандафилътъ са отваря скоро и ароматътъ му бърже са испарява, и колкото за насъ, Главке, странни въ туй мѣсто, отдѣлены отъ праха на отцѣтъ ши, що друго ни остава освѣнь веселбытъ и стенаніята? За тебе първытъ, а за мене, може бы, послѣднитѣ.

Двѣ съзы тосъ часъ капижжъ отъ яснытъ очи на гърка.

— Не ми поменувай бацинитѣ гробове, Египтянине, рече Главкъ. Нека забравимъ че освѣнь римската свобода е имало и други. Славата греческата . . . увы! напрасно быхмы помърдали гробоветѣ на Мараѳонскытъ и Термопилскы мъртъвцы.

— Сърцето ти та осжда като говоришъ тѣй, повтори Египтянинътъ; посрѣдъ веселбытъ на идущата нощъ ще си припомнишъ по друго. Сбогомъ. И като са обви въ дрехата си отиди си полека.

— Ехъ сега, рече Клодій, дышжъ свободно. Нѣкога ввасямы скелеты въ пиршествата си за да си представимъ Египтянытъ. Присѣтвіето на тогози челоуѣка, що са махнѣ отъ насъ, е доста да обърне на оцетъ и най сладкото фалериско гроздье.

— Непонятъ челоуѣкъ. Рече Главкъ начумерено, макаръ и да са гледа безчувствененъ къмъ наслажденіята и хладнокрѣвенъ къмъ свѣтовнытъ работы, но злытъ езыцы го казватъ лицемѣръ. Ако той говори по убѣжденіе, тогасъ трѣба да кажемъ че сърцето му не са съгласува съ думашныя му животъ.

— Думать че въ тайнственыя му домъ са вършжтъ бакханалии много различни отъ бакханалитѣ на Озириса. Думать още че е и богатъ. Ако да можахмы да го привлечемъ къмъ насъ и да му вдѣхнемъ страстьта къмъ играта на кумаръ! О, наслажденіе най сладко отъ сичкытъ други земны наслажденія! пламенна треска отъ надѣжды и стракове! О, неисказана, о, вѣчно ненасытима страсть! О, колко сте прекрасны вый зарове въ страшното величіе на съдбата си.

— Одушеви са, одушеви са, Клодій! извика Главкъ. Оракулътъ поэтизира презъ устата му. Какво друго чудо вече можемъ да чакамы.

